

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
παταράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χέ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
κουφύδρασις κι' ἀτμόσφαιρα ζεστή.

Ποῦντος πεντακόσα τέσσερα κι' ὀγδόντα,
χαλασμός πολέμου κι' ὑψωμός 'στὰ φόντα.

Τραγούδια Φαδουλῆ πολεμικὰ πολὺ.

Χελιδόνι τοῦ Μαρτίου,
χελιδόνι μου σπαθάτο,
ἀπ' τὴν στέγη τοῦ σπητιοῦ
πέτα 'λίγο παρακάτω,
νὰ μοῦ 'πῆς καὶ νὰ σοῦ 'πῶ
πόσο πάντα σ' ἀγαπῶ.

Ἔλα 'πές μου, χελιδόνι,
ξάστερα καὶ καθαρά,
τὸ πολεμικὸ Κορδόνι
μας τὸ λέει σοβαρά
πῶς τὰ δόντια του θὰ τρίξη
καὶ θὰ κάνη καὶ θὰ δείξη ;

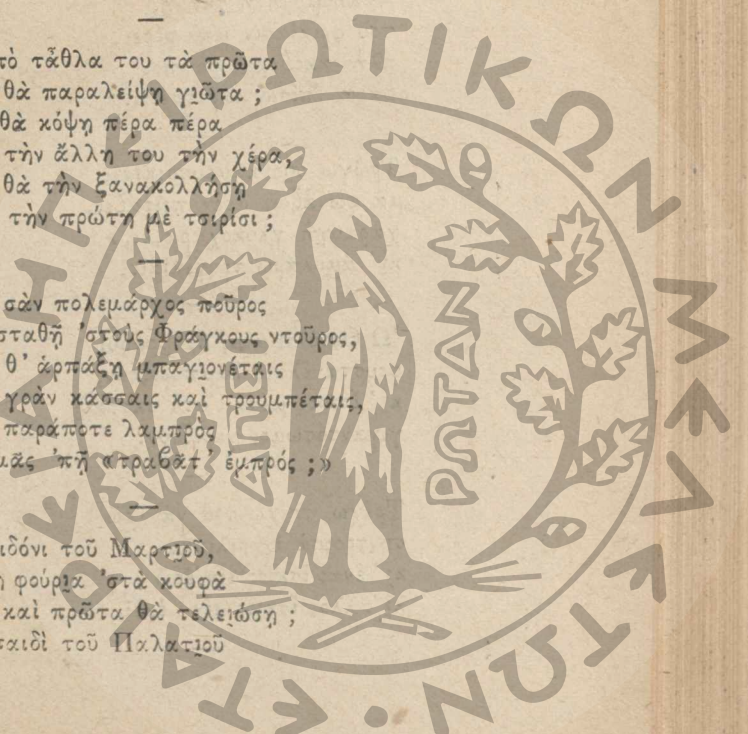
Ἔλα 'πές μου νὰ χαρῆς
τὸ πιστό σου τὸ ζευγάρι,
ἀληθῶς ὁ Θεοδώρης
θὰ σηκώσῃ 'στὸ ποδάρι
τὸν γιγλὸ καὶ τὴν στεριὰ,
νήσους, Ρεῦμελη, Μωρηά ;

Ἡ 'στὰ τρόπαια θὰ μείνῃ
τῆς παληᾶς πολεμικῆς,
κι' ὅπως κι' ἄλλοτε θὰ γίνῃ
Μποναπάρτης τῆς φακῆς,
μία 'μπρὸς καὶ δύο 'πίσω,
βάστα με νὰ μὴν κτυπήσω ;

Ἀπὸ τᾶθλα του τὰ πρῶτα
δὲν θὰ παραλείψῃ γιῶτα ;
μὴ θὰ κόψῃ πέρα πέρα
καὶ τὴν ἄλλη του τὴν χέρα,
καὶ θὰ τὴν ξανακολλήσῃ
σάν τὴν πρώτη μὲ τσιρίσι ;

Ἡ σὰν πολεμάρχος πούρος
θὰ σταθῇ 'στὸς Φράγκους ντούρος,
καὶ θ' ἀρπάξῃ υπαγιομέναις
καὶ γράν κάσσαις καὶ τρουμπέταις,
καὶ παράποτε λαμπρὸς
θὰ μᾶς 'πῇ «τραβάτ' ἐμπρός ;»

Χελιδόνι τοῦ Μαρτίου,
τόση φούριξ 'στὰ κουφά
σάν καὶ πρῶτα θὰ τελειώσῃ ;
τὸ παιδί τοῦ Πιλατιοῦ

πῶς μᾶς ἔφυγε κρυφά
δίχως ἓνας νὰ τὸ νοιώσῃ ;

Ἀπὸ μὲρὸς πῶς πρῶτα μῆκε
τῆς Κορώνας τὸ βλαστάρι,
κι' ὕστερ' ἀπὸ πίσω βγήκε
καὶ δὲν πήραμε χαμπάρι ;

Ἔτρεχα νὰ τὸν ἰδῶ,
πάει λέγουν ἀπ' ἐδῶ,
μὰ φωνάζουν μερικοὶ :
« τρέχα νὰ τὸν ὅρῃς ἐκεῖ. »

Κάτω πηλαλῶ κι' ἀπάνω
ὅσο μοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
μὰ τοῦ κάκου, δὲν προκάνω
τὴν βασιλικὴ καρότσα.

Μὴν πετᾶς, ἀμαξηλάτη,
τᾶλογά σου λίγο κράτει,
ἀμαξά, γιὰ λίγο στάσου,
ποῦ νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου.

Μὰ κτυπᾷ μὲ νταϊλίκι
τὸ μεγάλο καμουτσίκι
στῶν ἀλόγων τὰ πλευρὰ
καὶ πετοῦνε μὲ φτερά.

Συμφορὰ μου κι' ὠϊμένα!
τί πηλάλα δυνατὴ !...
τρέχουν τρέχουν ὁλοένα
οἱ Φαέθοντες αὐτοί.

Ὡ καυμένη μου καρδιά,
τοῦ Σαβδάτου τὴν βραδύα
πῶς ἐκτύπας, πῶς ἐκλώτσας,
ὅταν εἶδες νὰ καθίσω
κουρασμένος εἰς τὰ πίσω
τῆς Βασιλικῆς καρότσας.

Ἀλγισμὸν ἔσκηνη,
ποῦ φρικιάσιν μοῦ φέρει,
πλὴν ἀκουεταί φωνή:
« βάρκα πίσω καροτσέρη. »

Τρώγω δρό καμουτσικιάς
μὰ φωνάζω: « δὲν πειράζει,
χαραυγὴ γλυκοχαράζει, »
κι' ἀμολάρω τουφεκιαῖς.

Ὡ Θεούλη μου, τί βράδυ!
φουστάνελαις λαμπυρίζουν,
κι' ἴσκιος μέσα στὸ σκοτάδι
γιγαντώσωμοι γυρίζουν.

Τρέχω τρέχω γιὰ νὰ 'δῶ
συντροφιὰ Βασιλική,
κι' ἓνας ἴσκιος εἶν' ἐδῶ
κι' ἄλλος ἴσκιος εἶν' ἐκεῖ.

Φρικιοῦν κι' αὐτὰ τὰ σκότη
τῶν νυκτῶν τῶν καταπλήκτων,
κι' ἐξυπνοῦν ἀρμάτων κρότοι
τὴν ἡχὴ τῶν μεσανύκτων.

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας,
ποῦ στοὺς βρόντους ἀπαντᾷ,
κυματίζει μὲ τὰς αὔρας
στὸν Διάδοχον κοντά,
καὶ σκεπάζεται μ' ἐκεῖνο
γιὰ νὰ μὴ τὸν διακρίνω.

Σὲ γνωρίζω, Κωνσταντίνε,
καὶ τὸ λάβαρον αὐτὸ
σύμβολον τῆς νίκης εἶναι,
ποῦ μὲ κάνει καὶ πετῶ.

Τάχατε θὰ ξεσκαλώσῃς
τὴν παλληκαριά τῆς Κρήτης ;
τάχατε θὰ τὸ σηκώσῃς
τὸ ξημέρωμα τῆς Τρίτης ;

Σήκωστο καὶ πές μας νάτο
γιὰ νὰ λάμψουν ἀστραπαῖς,
σήκωστο νὰ πέσουν κάτω
καταφρόνιαις καὶ ντροπαῖς.

Σήκωστο νὰ σηκωθοῦν
δούλων κι' ἐλευθέρων χέρια,
σήκωστο νὰ στομωθοῦν
μακελλάρηδων μαχαίρια.

Σήκωστο νὰ κοκκινίσῃ
ἄτιμη Φραγκιά καὶ βρώμα,
σήκωστο νὰ πρασινίσῃ
καθ' αἵματωμένο χῶμα.

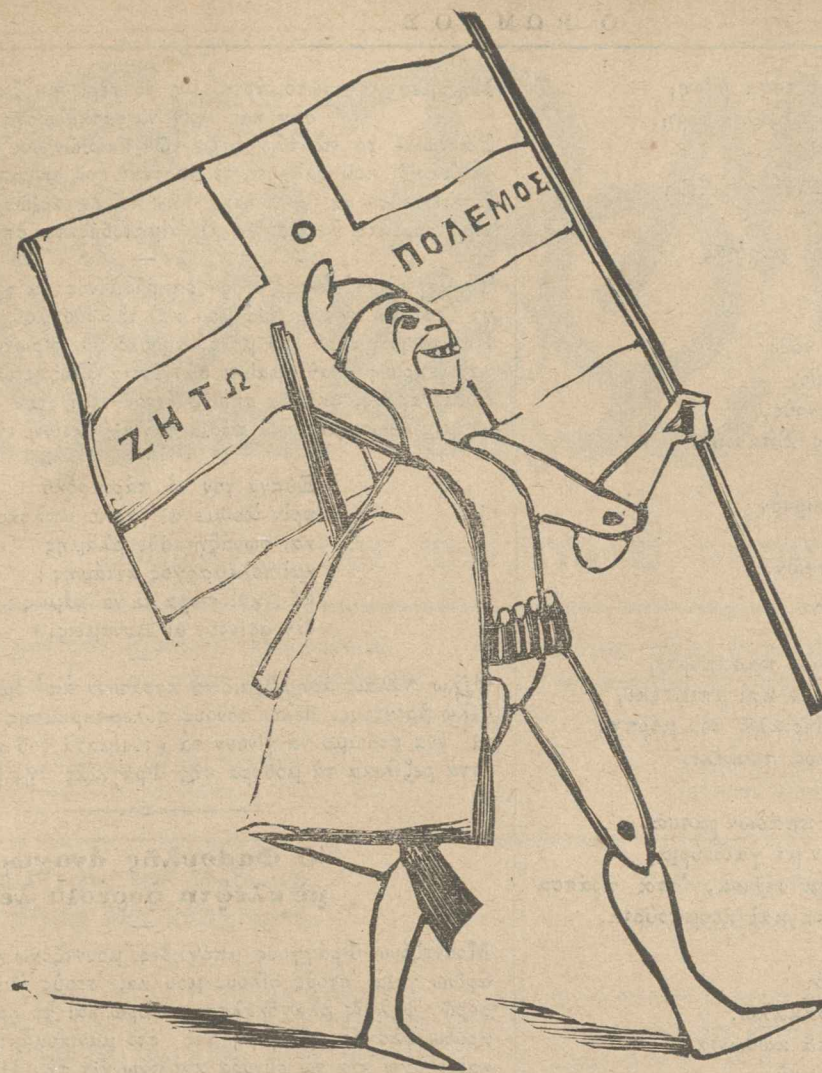
Σήκωστο νὰ στρίψουν βίδες
κάθε Καίσαρος φονιά,
ποῦ στῆς δόξης τὴν γωνιά
σπέρνει κανονιῶν ὁβίδες.

Σήκωστο καὶ στῆς στεριαῖς,
σήκωστο καὶ στοὺς γιालούς,
γιὰ νὰ ὅρῃς παλληκαριαῖς
καὶ Κανάρηδων δαυλοῦς.

Σήκωστο νὰ σηκωθῇ
καὶ τὸ ξυλινὸ μου σῶμα,
καὶ νὰ βάλῃ τὸ σπαθὶ
κι' ὁ ποδόγυρος ἀκόμα.

Αὐτὰ μονάχος ἔλεγα κι' ἀνέβαινα σὲ βράχους
ἀκολουθῶν ὡσὰν σκιάς γιγαντομάχους,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόλις ἔκανα τὸ ξίφος μου νὰ σύρω
κυττάζω κατὰ πράγματα νὰ φωσφορίζουν γύρω.

Φρενήρης ἔτρεξα νὰ 'δῶ τί λάμψεις εἶν' ἐκεῖναι,
πυρσοὶ πολέμου νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς εἶναι,
ὄπλων ἀστραποδόλημα, παλληκαριῶν λεπίδες,
ποῦ παίζουν μπαλωτιαῖς,

ἀλλὰ δὲν ἦσαν τίποτα παρὰ πυγολαμπίδες,
ἤγουν κωλοφωτιαῖς.

Καὶ τότε ἐφώναξα πρηνής: « εὐδόκησε, Θεέ μου,
νὰ μὴ γενοῦν κωλοφωτιαῖς ἢ ὀφθαλμοὶ τοῦ πολέμου, »
κι' ἐγύρισα στὸ σπῆτι μου, καὶ τᾶλλο τὸ πρῶτ'
μὲ νευραλγίας ἔξπνησα καὶ μὲ καταρροή,
κι' ἐφώναξα κατάκοιτος ἀπὸ τὴν ἱμφομέντσα:
« στὰ σύνορα Διάδοχος διὰ νυκτὸς παρτέντζα. »

Ὁδὴ δευτέρα φλογερωτέρα.

Χελιδνάκι μου τρελλό, μὴ μοῦ ξεφεύγῃς, στάσου,
τάχα πολέμους κελαῖδοῦν τὰ κελαδὴματά σου ;

τάχα τὰ πράσινα κλαριά
θὰ κρύψουν σὰν καὶ πρῶτα
τοῦ τουφεκιοῦ τὴν κλεφτουριά,
ποῦ δὲν τὴν σκιάζει νότα ;

Τάχα τὴν Τρίτη θ' ἀκουσθῇ πολεμικὸ τραγοῦδι ;
τάχα καὶ τᾶτια τοῦ Σκουζέ καὶ τᾶτια τοῦ Σκουλουδή
μέσα στῆς μάχης τοὺς καπνοὺς δὲν θὰ χιλιμιντρίσουν ;
τάχα καὶ σὺ, βρέ Φασουλῇ, θὰ τὰ καθβαλικήψῃς,
ἢ μὲς στοὺς σταύλους ἄδεξα καὶ πάλι θὰ γυρίσουν
καὶ θὰ τὰ ζέβουν « στὰ λ α ν τ ὦ » νὰ κάνουν ἐπισκέψεις ;

Τάχα κι' ὁ ψοφογάιδαρος ἐκεῖνος ὁ δικός μου,
γνωστὸς στοὺς κύκλους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου,

δὲν θὰ ταχθῇ μαινόμενος εἰς μίαν λεγεῶνα
μαχίμων τετραπόδων,
ἢ τὸν σανὸ τοῦ θὰ μασσᾷ στρωτός, στὸν ἀχυρῶνα
σὰν κτήνος τῶν τριόδων ;

Γιὰ πές αὐτὴ τὴν Πασχάλη,
ποῦ θάλλῃ τὸν Ἀπρίλη,
θὰ σμιῶν τὰχα μὲ φιλιὰ
φαρμακαωμένα χεῖλη ;

Γιὰ πές ἐκεῖ στὸν Ὀλυμπο θ' ἀντιλαλῇ φλογέρα
καὶ τουφεκιὰ Βλαχάδα,
καὶ τῆς λαμπάδας τῆς Λαμπρῆς θ' ἀνάψωμ' ἐκεῖ πέρα
στὴ δοξασμένη σκιάδα ;

Καὶ δὲν θὰ ψάλλῃ τάχατε μὲς στῶν μαχῶν τὸν κρότον
τὸ στόμα τοῦ παππά ;
ἀποιῆσαι πολυχρόνιον Γεώργιον τὸν πρῶτον
σὺν τῇ... καὶ τὰ λοιπὰ ;

Χελιδνάκι μου τρελλό,
γιὰ πές μου, σὲ παρακλῶ,
τί διάβολο θὰ γίνῃ
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι ;

Ἀκουσε βόμβους καὶ βραντάς,
ὄες καὶ τάκουρια τᾶδεκα,
μὰ κύτταξε κι' ἐθελοντάς,
ποῦ πλάκωσαν κοπάδια

μέσ' ἀπὸ τόπους μακρυνούς, μέσ' ἀπὸ τόσα μέρη,
κι' ἀκούνε λόγους φλογερούς ἀπὸ τὸν Καλησπέρη.

Γιὰ κύτταξε 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ πρῶτο περιβόλι
καρύδι κάθε καρυδιάς
καὶ μέσ' 'στὰ φύλλα τῆς καρδιάς
μᾶς ἔχουν οἱ μαριόλοι.

Πάει, θὰ στρίψει κάθε νοῦς
μέ τόσους Γαριβαλδίνους,
Δανιμαρκέζους, Ἰσπανούς,
κι' ἄλλους Φιλέλληνες Σπανούς.

Μὲ τοῦ πολέμου τὸν πυρσὸν
τὰ στήθη των ἀνάβω,
γίνεται σύγχυσις γλωσσῶν,
κανεὶς δὲν πέρνει κάβο.

Νὰ καὶ πολλοὶ χωρὶς λεπτὸ καὶ δίχως πασαπόρτι,
τρῶνε καὶ πίνουν χάρισμα, τοὺς δίνουν καὶ μπιφτέκι,
μὰ κύττα καὶ τὸν βλάμη μου, τὸν Περικλῆ τὸν μόρτη,
ὅπου κι' αὐτὸς ἀγόρασε σπουδαῖο Γκρᾶ τουφέκι.

Τουφέκια τῶρα κρύβονται καὶ σὲ παππάδων ράσσα,
μὰ κι' οἱ περιβολάρηδες, ποὺ τρέχουν μὲ γαϊδούρια,
μέσ' 'στὰ καρότα, 'στὰ γουλιὰ, 'στὰ σέλινα, 'στὰ πράσσα
ἔχουν κρυμμένα Μάουζερ, Γκραδάτσα καὶ κουμπούρια.

Χελιδονάκι μου τρελλό,
γιὰ 'πές μου, σὲ παρακαλῶ,
θὰ γίνῃ τῶρα πόλεμος νὰ σκάσουν τὰ κωθῶνι;
ὅπου χαρούμενος ἰδῶ χελιδονιῶν φωληὰ
στέκω καὶ γιὰ τὸν πόλεμο 'ρωτῶ τὰ χελιδόνια,
κι' ἐκεῖν' ἀμέσως μ' ἀπαντοῦν μὲ μία κουτσουλιά.

Ὁ Φασουλῆς μὲ μοῦτρο σὰν λεμόνι τὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγα στεφανώνει.

Δέξου με, μεγάλε Ρήγα, δέξου με καὶ τώρα 'μπρός σου
ν' ἀκονίσω τὸ σπαθί μου 'στὸ βουβὸ τὸ μάρμαρό σου.
Κύττα κόσμο ποὺ γλορτάζει, κύττα νελάτ' ἀρματωμένα,
κύττ' ἀπάνω ξαστεριά...
τὰ στεφάνια ποὺ σοῦ φέρνω τάχει μ' αἷμα ποτισμένα
λατρευτὴ παλληκαριά.

Αἷμα 'πότισε καὶ πάλι τὸ ξερὸ τῆς σκιάδας χῶμα
κι' ἐξεφύτρωσαν λουλούδια,
κι' ἐκελάδησε τραγούδια
κάθε λύρα, κάθε στόμα.

Ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης ἐσηκώθη πέρα πέρα
'στὴ φωνὴ τοῦ Παλατιοῦ,
καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας ξεδιπλώνει 'στὸν ἀγέρα
μὲ παιᾶνας τοῦ Μαρτιοῦ,
καὶ γιὰ δόξα του καινούριου στήνει 'μπρός σου πυραμίδες
μὲ τῆς ἄτιμης Εὐρώπης τῆς ἀντίχρισταις οἰδίδες.

Δὲν τὸν σκιάζει μήτε Τούρκου, μήτε Φράγκικο μολόδι,
μήτε μπέστιας Καννεβάρου, μήτε κι' ἄλλος μασκαρᾶς,
χαιρετᾷ τὸ φτωχικό του καὶ τὸ ξέσκεπο καλύβι
μὲ τὸ γέλοιο τῆς ἐλπίδος, μὲ τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς.

Γελαστὰ, στεφανωμένα μὲ τῆς δάρνης τὰ κλωνάρια
τόσ' ἀφράτα παλληκαριά
σὰν νὰ κάνουν πανηγύρι, σὰν νὰ τρέχουν σὲ γλορτή,
περιμένουν τόσα λόγια νὰ μὴ μείνουν 'στὸ χαρτί.

Μὴ, μεγάλε πρωτομάρτυ, μὴ τὸ χέρι σου ξεπλώσῃ
σὰν καὶ πρὶν νὰ φασκελώσῃ.
Ξάπλωσέ το νὰ 'δλογήσῃς τῶν παιδιῶν σου τοὺς κροτάρους,
τὸ λεπίδι ποὺ σαλεύει, τὸ τουφέκι ποὺ σκιρτᾷ,
Ξάπλωσέ το νὰ 'βλογήσῃς τῶν παλληκαριῶν τοὺς τάρους,
αἱματόβρεκτα λουλούδια κι' αἱματόβρεκτα σπαρτά.

Τὰ μαριμάριν' ἀντεριά σου δακρυσμένους τὰ φιλῶ
νὰ ζεστάνω τὴν καρδιά μου καὶ τὸ κρῦο μου μεγάλο.
Καὶ τὸ μάρμαρό σου μόνο, τροβαδοῦρε πρωτομάρτυ,
καὶ νεκροὺς ἀναθερμαίνει σὰν ἐστία φλογερά,
δῶσε θάρρος, σκόρπα σίθεις 'στὸν νταῖ τὸν Μποναπάρτη
νὰ μὴ λρῶσωμε 'στὰ πόδια σὰν κι' ἐκείνη τὴν φορὰ.

Εὐπνα τον νὰ πάρῃ φόκο
πρὶν ἰδοῦμε κι' ἄλλο μπλόκο,
καὶ φωνάξῃ κάθε βλάμης
καὶ πολέμαρχος ἀντάμης:
«ἔ! καὶ τώρα τί νὰ κάμῃς;
δὲν ἀφίνουν αἱ Δυνάμεις.»

Θέλω πάλαις ἀσημένιαις νὰ περάσουν ἀπ' ἐμπρός μου,
Θέλω βρόντους, θέλω τόνους πολεμοκρατικῆς ὀρχήστρας,
κι' ἓνα φτύσιμο νὰ γίνουν τὰ φτυσίματα τοῦ κόσμου
'στὰ ρεζίλικα τὰ μοῦτρα τῆς Φραγκιάς τῆς βομβαρδίστρας.

Ὁ Φασουλῆς ἀναχωρεῖ μὲ κλέφτη φορεσιὰ λευκή.

Μουντζόνω Φράγγους μπόγηδες, μουντζόνω καὶ χαχόλους,
ἀφίνω γελά 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς 'δικούς μας θλους,
φορῶ 'ψηλαῖς βλαχόκαλτσαις φορῶ καὶ τὸ φακίλι,
κρύβω φλογερά φλογερά μὲς 'στὸ μανικοκάπι,
καὶ φεύγω γιὰ τὰ σύνορα καὶ πάω γιὰ τὴν Πόλι,
καὶ σκούζω: «τόπο κάνετε 'στὸν Φασουλῆ τὸν Λιάπη.»

Βαρδαῖτε καὶ σᾶς ἔφαγα, φορῶ στραβὰ τὴν κάπα,
διαβρίνω 'μπρός εἰς τὸν Ἑτέμ, μὰ τεμενὰ δὲν κάνω,
καὶ μέσ' 'στὴ Ρώμη 'ἐρίσκομαι κι' εὐχαριστῶ τὸν Πάπα,
ὅπου σηκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ Βατικάνο
γιὰ νὰ τὰ ψάλλῃ τῆς Φραγκιάς τῆς βρωμοκακαάδας
καὶ τοὺς φρικτοὺς βομβαρδιστὰς μαλάξῃ τῆς Μαλάξας.

Κάθε Ναυάρχου περγελῶ μαλακισμένη φάτσα,
ποὺ τὴν καταρεζίλεψαν τὰ Κρητικὰ Γκραδάτσα,
τῶν Κρητικῶν πολεμιστῶν φιλῶ τῆς μπαζονέταις,
ποὺ 'βύαξαν παλληκαριά σὲ στήθη μαρμαρένια,
πότε τοῦ Μπάρμπα-Θοδωρῆ μαλάζω τῆς μπαρμπέταις,
πότε βαστῶ σφικτὰ σφικτὰ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Ροδιζούν 'δλογάλανοι τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
τοῦ Μάρτη μας τοῦ δοξαστοῦ γλυκοχαράς' ἡ Σχόλη,
νὰ! σὲ χαρτιὰ διπλωματῶν καὶ ντελικάτους τρόπους,
στίγμα κολλῶ 'στὰ μοῦτρα των ἐπαίσχυντον κι' αἰώνιον,
διαβρίζω καὶ τρυπῶ κρυμμένους κατασκόπους
καθὼς ὁ Χάμιλετ ὁ τρελλὸς σπαθίζει τὸν Πολώνιον.

Μεγάλῃ Τρίτῃ 'σίμωσε, βαρδαῖτε παραπέρα
νὰ στήσω τὴν παντιέρα.
'Ὅλ' ἡ Φραγκιά μου φαίνεται σὰν νεροκοκοκῦθα,
τοῦ Σκύθου δὲ τὴν κλητικὴν εἰς ἄλλα σχηματίζω
καὶ τὸν κανόν' ἀκολουθῶν τοῦ λέγω: «χαῖρε, Σκύθα,
ποὺ μὲ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος σαστιζῶ.»

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀρματωλὸς καὶ καπετάνιος βγαίνει...
μεγάλαις μέραις 'σίμωσαν... ὅρε καὶ τί θὰ γένῃ!
'Ὅρσε 'στῶν Φράγκων τῆς βρονταῖς καὶ 'στὴν παληανθρωπιά...
ἐλύσσαξα γιὰ πόλεμο καὶ δὲν κρατελοῦμαι πιά...
βαρδαῖτε καὶ σᾶς ἔφαγα, βαρδαῖτε καὶ θὰ ρίξω...
εὐοὶ λοιπὸν ὁ πόλεμος... πάω νὰ τὸν κηρύξω.